

Antonius van Padua 15-03-2015

Vandaag is het halfvasten. De veertigdagentijd is voor de helft voorbij en Pasen nadert al. Op deze dag is de liturgische kleur niet paars, zoals op andere zondagen van de vastentijd, maar roze. Dat wijst in een bepaalde richting, zoals ook de naam van deze zondag, ontleend aan het eerste woord van de introitus of openingszang: 'Laetare', dat is 'verheug je'.

Carnavalsverenigingen nemen deze gelegenheid te baat om nog een keer het eigenlijke carnaval dunnrtjes over te doen. In de liturgie kijken we echter vooruit. Er is reden om 'laetare' te zingen, wees blij omdat Pasen nadert, het feest waarop wij vieren dat leven met God sterker is dan de dood.

Kyrie

Gebed

God, maak ons ontvankelijk voor de werking van Uw woord; maak ons gevoelig voor de oproep tot inkeer en bezinning, tot vreugde en viering. Laat ons delen in de brede schakering van Uw schepping, opdat wij leven naar U toe. Door Jezus Christus, Uw Zoon, onze Heer.

Amen

2 Kronieken 36:14-16.19-23   *Jo. 3:14-21*

Overweging

Dezer dagen las ik in de krant (*Trouw 10-03-2015*) een stukje van een 21-jarige vrouw onder de titel 'Nadat God een teken gaf dat het goed is, kon ik mezelf accepteren'. Deze vrouw heet Yacha en vertelt hoe ze is omgegaan met de ontdekking van het feit dat zij lesbisch is. Een heel belangrijke vraag was voor haar: 'Hoe kan dat samengaan met mijn geloof?'. Zij heeft gebeden en in dit bidden heeft ze ervaren dat het goed zat met God. Toen kon ze zichzelf gaan accepteren. Yacha zegt nu: 'Eigenlijk is het voor mij tegenwoordig heel simpel: God houdt van mij en ik probeer die liefde door te geven'.

Haar kijk op mensen en op ons samenleven in de maatschappij en in de kerk, ontleent zij aan een bijbel passage die zij in het Engels op haar rechter onderarm heeft laten tatoeëren: 'God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gestuurd om een oordeel over haar te vellen, maar om de wereld door hem te redden'. Herkent u die tekst? Wij hebben hem zojuist gelezen : Johannes hoofdstuk 3 vers 17. Voor Yacha is dit een levensregel geworden. Zij zegt: 'Luister naar elkaars verhaal en respecteer elkaars opvattingen; dat is de boodschap die hier volgens mij in

zit. Heel belangrijk. Als Jezus al niet naar ons toegekomen is om te veroordelen, wie zijn mensen dan om het wel te doen?’.

Wie zijn wij dan om wel te veroordelen? Inderdaad, wie zijn wij dan? In elk geval geen volgers van Jezus. Hij zegt: ‘oordeel niet, opdat je niet geoordeeld wordt’. Dat is een van die radicale uitspraken van Jezus: oordeel niet, laat staan dat je zou veroordelen. Het oordeel dat je velt over de ander slaat op jezelf terug. Waar je de splinter ziet in het oog van de ander en die ander veroordeelt, zal je eigen splinter uitgroeien tot een balk die je alle zicht op de werkelijkheid ontnemt. Jezus heeft een grote hekel aan oordeel en schijnheiligheid. ‘Wie van u zonder zonden is, hij werpe de eerste steen’. Voor wij anderen de les lezen, geldt de volksuitspraak ‘kijk naar jezelf’ Daar zit de angel. Jezus spoort aan een zuivere en onbevangen blik te krijgen op onszelf. Uit de lezing van vandaag: ‘Ieder die slecht handelt heeft afschuw van het licht en gaat niet naar het licht toe uit vrees dat zijn werken openbaar gemaakt worden. Maar wie de waarheid doet gaat naar het licht, opdat van zijn daden moge blijken dat zij in God zijn gedaan.’

Het is opmerkelijk dat de tekst die wij zojuist uit het Johannes evangelie lazen, een soort verslag is van een nachtelijk gesprek tussen Jezus en Nicodemus. Nicodemus was een Farizeeër die in de nacht naar Jezus toe kwam. In de nacht praten zij over geboren worden en wandelen in het licht. Waarschijnlijk is Nicodemus juist in de nacht naar Jezus toe gegaan, om als Farizeeër niet in deze compromitterende situatie gezien te worden. Feitelijk wandelt hij niet in het licht. En Jezus, die hem ontvangt, evenmin. Misschien was dat op dat moment voor hen noodzakelijk. Maar ze zijn er zich van bewust: ‘wie oprecht handelt, zoekt het licht op’.

In dit nachtelijk gesprek gaat het over opnieuw geboren worden. Oordeel en licht spelen daarbij een belangrijke rol. Als een mens herboren wordt, als hem een nieuw licht opgaat, verdwijnt de duisternis die hem in de greep houdt. Hij hoeft niet meer te oordelen, niet meer naar beneden te trappen. Niets menselijks is hem vreemd; hij is een onderdeel van de menselijke soort; in christelijke taal: hij is broer, zus, in de mensenfamilie.

Yacha tateerde het op haar rechter onderarm ‘God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gestuurd om een oordeel over haar te vellen, maar om de wereld door hem te redden’. In die wetenschap kon zij wandelen in het licht. Ze heeft haar leven aan God toevertrouwd. De waarheid die ze dan vindt, maakt haar vrij. Met een heel eenvoudige conclusie: ‘Eigenlijk is het voor mij tegenwoordig heel simpel: God houdt van mij en ik probeer die liefde door te geven’.